

SHERLOCK HOLMES

A RUDÁ
VĚŽ

MARK A. LATHAM

SHERLOCK HOLMES
A RUDÁ VĚŽ

Copyright © 2018 by Mark A. Latham
published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Frühbauer, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0608-2 (pdf)

MARK A. LATHAM

SHERLOCK HOLMES
A RUDÁ VĚŽ

VENDETA

Výňatek z poznámek Dr. J. H. Watsona

Případ Rudé věže jsem dlouhou dobu přehlížel. Nikoli proto, že by ve srovnání s ostatními, známějšími příběhy Sherlocka Holmese postrádal zajímavé zápletky či překvapivé dějové zvraty, byl však pro mne příliš osobní; až do té míry, že mi působilo bolest být i jen pročitat své zápisky z těch dní. Uplynula však už dost dlouhá doba, můj přítel i já jsme se odebrali na odpočinek a ti, kdo v onom případě figurovali, dávno opustili pozemské slzavé údolí. Snad tedy nazrál čas, abych i tento příběh o největším z detektivů předložil naší veřejnosti.

Psal se duben roku 1894. Sherlock Holmes se nedlouho předtím vrátil do Londýna; to bylo krátce po jeho senzačním „vzkříšení“, kdy jej mnozí považovali za mrtvého, a Holmesův návrat zaplnil přední stránky deníků, jejichž zájem opadal jen zvolna. Zrovna jsem dumal nad vzkazem, v němž mne můj přítel zval, abych se vrátil do svého starého pokoje v bytě na Baker Street. Nabídka byla o to lákavější, že jistý doktor Verner projevil zájem o odkoupení mé lékařské praxe. Trochu jsem ovšem váhal, snad déle, než by bylo vhodné. Žít sám jako poustevník mi nikdy nevyhovovalo, popravdě však přiznávám, že jsem shledával velmi obtížným prostě přetočit hodinky nazpět, jako by se nic nestalo. Navázat na přátelský a zároveň pracovní vztah s Holmesem byla jedna věc – nikdy jsem nepopíral, jak moc mi v měsících po jeho zmizení scházela naše společná dobrodružství – nebylo pro mne však myslitelné jen tak opustit dům, v němž jsem prožil mnoho let se svou zesnulou manželkou Mary.

To všechno však změnilo nečekané pozvání od jednoho starého známého. Nedbal jsem na rady Sherlocka Holmese a vydal se na cestu do venkovského Berkshire, toužil jsem totiž jak po změně prostředí, tak po přátelské společnosti. Co mne však ve skutečnosti potkalo, byl případ zcela jedinečný jak svou podivnou záhadností, tak i krutostí a spletitostí.

NEČEKANÉ POZVÁNÍ

Vlak halasně rachotil zelenou berkshirskou krajinou. Co se cestování týče, rozhodně jsem už viděl mnohem méně pohostinné a vlídné kraje; nepříjemné byly snad jen závany ledového vzduchu, které protahovaly okenními rámy. Opět jsem pohlédl na dopis s pozváním a nikoli poprvé od začátku cesty v duchu zadoufal, že pro mne můj hostitel nepřijede na nádraží osobně, protože se mi nepodařilo získat lepší místenku než do vagonu třetí třídy. Takový příjezd jsem nepovažoval za vhodný, protože mne čekal víkend ve společnosti markýze, jeho rodiny a přátel.

Ne že by mu na takových věcech záleželo. Mým hostitelem totiž nebyl nikdo jiný než James Crain z Easthampsteadu, syn Theobalda Craina, markýze z Berkeley. Za roky své spolupráce s Holmesem jsem poznal mnoho slovutných lordů, žádného z nich bych však nemohl nazvat opravdovým přítelem. S Jamesem Crainem to bylo jiné: se mnou i s mou zesnulou ženou Mary se sblížil natolik, že jsem se poznenáhlu ocitl v úzkém kruhu lidí, kteří jej na jeho vlastní naléhání oslovovali prostě „Craine“ namísto patřičného „lorde Bevingu“. Crain sám vždy usiloval o to, aby jej ostatní vnímali jako obyčejného muže. Domnívám se, že jeho tendence pěstovat přátelství s lidmi, jako jsem já, byla důsledkem této touhy, jejíž příčinu bych snad hledal v nevyrovnaném vztahu, který vládl mezi Crainem a jeho otcem. Naše známost trvala již celá léta, dosud nikdy mne však nepozval do svého rodinného sídla.

Když zesnula jeho matka, lady Agnes Crainová, pomáhali jsme mu s Mary přečkat ty hořké chvíle – a prožíval je opravdu těžce, až nám připadalo, jako by v duchu věřil, že jeho matka snad má žít navěky. Nikdy se zcela nevzpamatoval a v jistém smyslu se na nás stal závislým; kdykoli zavítal do Londýna, trávil většinu času v naší společnosti. Crain měl ostatně vždycky sklon podléhat

nejrůznějším výstřelkům hraničícím se závislostí a tato rodinná tragédie jej dohnala k přehnanému užívání všemožných léků. Jednou či dvakrát jsem se mu pokoušel takovou bláhovost vymluvit, on mne však pokaždé rázně odbyl. „Nepřišel jsem za lékařem, nýbrž za přítelem,“ odpovídal, jako by se ty dvě životní role vzájemně vylučovaly. V takových chvílích mi značně připomínal Holmesa, ačkoliv jinak byli ti dva jako nebe a dudy.

Po smrti Mary se náš vztah proměnil, jeho intenzita jaksi vyvlnula a naše kontakty se zúžily na občasnou výměnu dopisů. Crain to obvykle přisuzoval narůstajícímu tlaku povinností, které jej zavalovaly při správě rodinných statků, já jsem však choval podezření, že pravým důvodem je příznak skonu mé ženy. Naše vzácná setkání náhle halila rozpačitá atmosféra a nebyla nouze o chvíle, které gentlemany přivádějí do velkých rozpaků, neboť si nedokáží uchovat společenské dekorum. Jednodušší proto bylo vyhybat se takovým okolnostem a tím i jeden druhému. V těch černých dnech po smrti mé ženy tedy nestál po mém boku – tak jako jsme my sdíleli jeho zármutek po úmrtí jeho matky. Leckomu by snad mohlo takové jednání připadat sobecké, Crain však nepřestával truchlit nad ztrátou drahé matky nesmírně hlubokým žalem. Cítil jsem nade vši pochybnost, že zkrátka nedokáže unést tíhu další ztráty. Až nedávno jsem mu napsal dopis a vylíčil v něm zmíněnou nabídku na odprodej své lékařské praxe. Nezamlčel jsem ani, jak si připadám vnitřně rozervaný při představě, že bych měl konečně opustit svůj rodinný dům a zpečetit tak svůj návrat k životu svobodného muže. Crain mi odpověděl soucitným listem – neočekával jsem nic více ani méně.

O to víc mne překvapil jeho poslední dopis, v němž mne zval na návštěvu do svého sídla.

Vzpomínky, které vyvolal, by však nebyly o mnoho bolestnější než jen smutné hnutí v srdci, které se už dávno vzpomatovalo z nejtěžších zkoušek, nebýt jedné věci, o níž Crain psal. Ve svém pozvání sliboval chvíle s dobrým vínem, hudbou a zpěvem, poté však dodal cosi, co mne znepokojilo. Nemuselo to nic znamenat, nebo, jak by podotkl Holmes, to naopak mohlo mít zcela zásadní

význam. Čestným hostem tohoto víkendového setkání měla totiž být jistá *madam Farrová*, spiritistické médium.

Když jsem před mnoha měsíci viděl Craina naposledy, jeho duch konečně začal procházet ozdravným procesem – nebo mi to tak aspoň připadlo. Později však vyšlo najevo, že se Crain stále více zajímá o spiritismus. Věděl jsem, že od té doby, co jeho matka zemřela, přikládal této praktice více víry než já. Dychtivost, s jakou nyní naslouchal zprávám ze záhrobí, ve mně však probouzela obavy. Popravdě přiznávám, že i já sám jsem ve svých nejtemnějších chvílích po smrti Mary „přičichl“ ke spiritismu při jedné seanci v Blackheathu. Tehdy mne udivilo, jak neupřímně celá scéna působila, a o nějaké útěše nemohlo být ani řeči. Proto mi krátké setkání zcela stačilo.

„Podle mých zkušeností jsou snad s to nabídnout slabou útěchu těm, jejichž žal je dosud plně živý,“ řekl jsem tehdy Crainovi obezřetně, abych ho snad nevědomky neurazil. „Zdá se mi, že uškodit nemohou.“ Byl jsem v pokušení dodat: „Ačkoli věří pošetilostem.“ Té poznámky jsem se ovšem zdržel. Přesto mi připadlo vhodné přítele varovat: „V těchto věcech bych ovšem radil k velké opatrnosti. Sám mohu potvrdit, že ve chvílích, kdy oplakáváme milovanou ženu, začne se nám zdát, jako bychom viděli její podobu v každém odrazu a každá ozvěna přinášela její hlas. Pokud nám v té chvíli někdo přinese zprávu a tvrdí, že jde o vzkaz z posmrtného života, nesmírně toužíme uvěřit, třebaže se tomu naše smysly vzpírají.“

„Ale co když naše smysly potvrdí pravdivost takové zprávy i zvěští o životě po smrti?“ odpověděl Crain a ruce se mu trásly. „Co když je to pravda, Watsone – co když je možné to dokázat?“

„Pak by větší muži než já museli pokorně vzít zpět svá slova,“ odvětil jsem a maně si připomněl všechny racionalisty v Královské společnosti, ale hlavně Holmese. „Změnilo by to celý svět i způsob, jakým na něj nahlížíme.“

„Ano. A k lepšímu!“ zvolal Crain. „Není přece větší bolesti než ztráta těch, které milujeme. Představte si, doktore, jak by se ta bolest zmenšila, kdybychom si mohli být zcela jisti, že naši zesnulí dále stojí

po našem boku, jako by nikdy neodešli, a že s nimi můžeme hovořit stejně, jako já nyní hovořím s vámi. A co víc, že duše našich drahých jasně vidí minulost, přítomnost i budoucnost a svých nedozírných znalostí využívají ve prospěch naší civilizace.“

„Mám za to, že svět ve své současné podobě funguje, jak má,“ odpověděl jsem tehdy. „Víte, Craine, v životě jsem viděl lidi, které žal zcela strávil. Spatřil jsem smrt ve všech jejích podobách, přirozených i nepřirozených.“ Pravda je, že vzpomínky na válku mne dodnes trápí a jen zřídkakdy sám sobě dovolím prodlévat v myšlenkách u toho, co jsem prožil během služby v armádě. „Ve vší té mizérii mi však jasně svítlo poznání: ti, kdo dokáží překonat tragickou ztrátu – kdo se nebojí vykročit do budoucnosti – rostou. Avšak ti, kdo se křečovitě drží bolestných vzpomínek, zůstanou navždy uvězněni v kobce svého žalu.“

Zdálo se, že Craina se má nevíra poněkud dotkla. V žertu mi slíbil, že najde-li jednou nezvratný důkaz pro své přesvědčení, osobně mi jej přinese a na oplátku očekává, že pokorně vezmu zpět svá slova. Ujistil jsem ho, že pokud se mu skutečně jednou podaří takový objev, s největší radostí učiním, jak říká – neočekávám ovšem, že by ta chvíle nadešla příliš brzy.

O několik dní později se ke mně doneslo, že Crain začal navštěvovat spiritistku, která si zařídila „podnik“ ve vesnici nedaleko markýzova sídla. Právě tato novina jako by předznamenala údobí, kdy jsme přestali vídat jeden druhého. Skutečně se zdálo, jako by úplně zavrhl londýnský život a stáhl se do ústraní, ačkoliv byl dosud mladý; jeho přátelé takový krok velmi zarazil.

V několika stručných dopisech, které jsme si poslali, už o té záležitosti nepadlo ani slovo, až do chvíle, kdy přibližně před týdnem dorazil od Craina další list, tentokrát s pozváním. Psaní se vyznačovalo jeho charakteristickým lehkým, téměř chlapeckým humorem, díky kterému jsem si Craina kdysi tolik oblíbil. Navíc obsahovalo narážky tak osobní, jako bychom se nikdy neodcizili. Způsob, jakým psal o místních spiritistech, mne však vylekal. I když „vylekal“ je snad příliš silné slovo; musím ovšem jedním dechem

dodat, že pokud jsem kdy potkal osobu se zranitelnou myslí, byl to právě James Crain. A jako dědic šlechtického titulu i rodinného panství představoval pravou zlatou žílu pro kteréhokoli bezohledného podvodníka. Po letech strávených v Holmesově společnosti stačilo málo, aby mi takové věci připadaly podezřelé.

Crain mi psal:

Snad jste se, Watsone, doslechl, že ve vesničce jménem Swinley vznikla přibližně před rokem a půl malá spiritistická komunita. Během minulého roku jsem se přiklonil k jejich víře a pochopil, že skutečně disponují zvláštní schopností, která jim umožňuje rozmlouvat s duchy zemřelých. Tlumočili mi zprávy, o nichž jsem přesvědčen, že nemohly pocházet od nikoho jiného než od mé drahé matky. Ani za mák nepochybuji o jejich skutečnosti a věřím, že i vy sám byste to musel uznat, kdybyste spatřil pravdu na vlastní oči a slyšel ji na vlastní uši. Spiritistka se jmenuje madam Farrová; snažně doufám, že se co nevidět naskytne příležitost, abych vás seznámil.

Jsem si totiž jistý, že by vám pomohla stejně jako mně. Vždyť Mary bývala i mou přítelkyní, tak jako jste vy mým přítelem. A já – ač dobře vím, že je to ode mne nechutně sobecké – potřebuji spojence. Osobu bystré mysli a silného charakteru, která bude moci dosvědčit pravost nadání madam Farrové a podpoří mne proti věčným pochybovačům. Má rodina totiž nepřikládá schopnostem madam Farrové zdaleka tolik víry jako já. Má sestra Esther je otevřeně skeptická. Popravdě se obávám, že její mysl je uzavřena. Vinu připisují jejímu snoubenci, jistému londýnskému advokátovi jménem Melville. Normálně jde asi o rovného a spolehlivého chlapíka, projevuje se však trochu moc upjatě, jak už to mají tihle hoši ve zvyku. Podle mého názoru je pro Esther příliš starý, to si ovšem nechte pro sebe. Před několika lety ovdověl, ale když se poprvé setkal s madam Farrovou, příkře odmítl její slova útěchy a upadl do zasmušilé nálady. Mám obavy,

aby se pod jeho vlivem Esther neobrátila proti spiritismu jako takovému. Může-li však někdo uvést věci na pravou míru, jste to vy, můj drahý příteli.

Esther je fascinována vašimi příběhy – ale na to už musíte být zvyklý. Dokonce i venkovské mladé dámy slyšely o Sherlocku Holmesovi. Od chvíle, kdy se Esther seznámila s případy, které váš přítel řešil, počala se dokonce sama stylizovat do role jakéhosi detektiva. Dokonce se pokusila „odhalit“ madam Farrovou jako podvodnici, ovšem bezúspěšně – jak by také mohla uspět, když její seance jsou zcela upřímné a skutečné. A vás prosím jen o to, abyste se na vlastní oči přesvědčil. Příští víkend pořádáme v domě malé setkání – zdráhám se nazvat je večírkem, neboť se účastní jen hrstka vybraných hostů. Budete mít příležitost seznámit se s madam Farrovou a sám uvidíte, jak na vás zapůsobí. Ale i kdyby vás nepřesvědčila, čeká nás příležitost k zajímavým rozhovorům a zajisté nebude nouze o dobré jídlo a víno. Ukáže se i sir Thomas Golspie – otcův starý přítel. Nepochybuji, že si rádi popovídáte o svých četných dobrodružstvích.

Bylo mi jasné, že se James zmínil o siru Thomasi Golspiem, aby mne nalákal. Už jako mladík jsem čítal o jeho příhodách v Africe a doznávám, že nemalou měrou přispěly k mému rozhodnutí vstoupit do armády, protože jsem toužil poznat daleké kraje tak jako on. Šlo tedy o očividný společenský manévr, jímž jsem se však nechal s potěšením svést. Ať už se setkání v Crainově sídle ponese v jakémkoli duchu, příležitost poznat jednoho z nejneohroženějších badatelů Anglie mi rozhodně za takový výlet stojí. Ještě víc jsem ale doufal, že se mi podaří oživit vztah s Crainem – pokud jej podivná víra madam Farrové nestačila zcela pohltnout.

Vyměnili jsme si tedy telegramy a domluvili se. Následující sobotu jsem měl dojet do Berkshiru; v sídle mne očekávali už odpoledne, aby nám s Crainem zbyla chvíle k rozhovoru, dříve než přijdou

ostatní hosté. O sobotním večeru se pak bude konat neformální večeře a v neděli odpoledne má začít hlavní program setkání. V pondělí se pak vrátím do Londýna, osvěžený tou krátkou dovolenou, a hravě stihnu chirurgický zákrok naplánovaný na odpoledne. Co příjemnějšího si člověk může přát?

Ozval se hvizd píšťaly. Sotva jsem postřehl, že vlak nakrátko zastavil v Bracknellu. Vagon se s trhnutím dal opět do pohybu a nádraží zmizelo za zády v oblaku páry. Většina cestujících už vystoupila, a tak jsem musel čelit chladnému průvanu sám. Zbývala už jen jediná zastávka. Složil jsem dopis s pozváním a schoval jej do kapsy.

Dorazil jsem na malé zapadlé nádraží jižně od Bracknellu. Kromě mne nevystoupil žádný jiný cestující. Nebesa měla barvu zašlého plátna a zdálo se, že každou chvíli sprchne. Jakmile vlak opustil stanici, zavládlo ticho tak bezhlesé, až mi to připadalo skličující. Nikoli poprvé jsem přemítal, zda bylo správné rozhodnutí vyjet na toto setkání. Právě před dvěma dny jsme o tom rozprávěli s Holmesem a ten jako již tolikrát zasel do mé mysli semínka pochybností.

„Snad se tam skutečně nehodláte vypravit?“ zahleděl se na mne nevěříčně a ostrými rysy tváře i tvarem nosu ještě víc než jindy připomínal orla.

„Pročpak ne?“ poposedl jsem, abych udělal místo číšníkovi, který právě odnášel talíře s ostatky výtečně připravené tresky. V restauraci Criterion jsme večeřeli jen vzácně – většinou ve chvílích, kdy mne chtěl Holmes uvést do přívětivé nálady. Tento podnik jsem si totiž už dávno oblíbil a – jak mi Holmes dvakrát připomněl – právě zde jsem o něm poprvé slyšel a rozhodl se oslovit jej jako možného spolunájemníka v bytě na Baker Street.

„To proto, drahý Watsone, že vydat se dobrovolně do společnosti spiritistů obvykle znamená dávat v sázku buď zdravý rozum, nebo peněženku.“

„Já si přece nehodlám vyrazit za nějakými spiritisty,“ ujišťoval jsem ho. „Crain je můj dlouholetý dobrý přítel – můj a také Mary. Odmítnout jeho pozvání by bylo bezohledné.“

„I tak, Watsone, to médium nebudí právě důvěru. Madam... jak se jmenuje?“

„Farrová,“ povzdychl jsem si, „madam Farrová.“

„Jistě. Diskrétně se na ni poptám. Nemějte strach; skrývá-li madam Farrová něco, jistě její tajemství odhalím.“

Uniklo mi záupnění. „Holmesi, opravdu není důvod...“

„V pořádku, Watsone. Pro vás to rád udělám. Nyní však z jiného soudku. Víím, sliboval jsem, že vás nebudu tlačit k odpovědi, skutečně bych však potřeboval vědět, zda nemám nabídnout k podnájmu váš starý pokoj. Od chvíle, kdy jste odešel, není Baker Street, co bývala. Věnuji se několika fascinujícím případům a opravdu by mi pomohlo, kdyby se vrátil můj kronikář – třebaže má sklon k přehnané dramatizaci.“

„Vaše rýpání stěží uspiší mé rozhodnutí.“

„A co tedy zapůsobí?“

„Nejprve musím důkladně zvážít nabídku doktora Verneru,“ odpověděl jsem. „O mou praxi se dobře postará, tím jsem si jist, a finanční kompenzace je rovněž zcela uspokojivá. Zbývá však otázka mého domu... a vzpomínek, které v něm přebývají.“ K Holmesově cti musím dodat, že na to neřekl ani slovo. „Zkrátka potřebuji ještě trochu času. Vydám se na Crainovo víkendové setkání, a až se vrátím, budete mít mou odpověď.“

A s tím jsme se oba spokojili. Ponurá atmosféra šedého dne však nyní způsobila, že jsem bez jakéhokoli racionálního důvodu zalitoval svého rozhodnutí přijmout Crainovo pozvání. Zrovna jsem v duchu lál Holmesovi pro pochybnosti, které jeho slova vyvolala v mé mysli, když tu k nádražní bráně přijel lehký kočár a kdosi zavolal mé jméno.

CRAINOVO SÍDLO

Ujížděli jsme cestou klikatící se podél okraje hlubokého temného lesa, jenž místy působil divoce a neudržovaně. Se zábleskem vzrušení jsem si uvědomil, že v průhledech za oponou podrostu je chvílemi možno zahlédnout podivně působící mohyly patrně z doby železné. Pokud člověk pohlédl na mapu, zdálo se, že Crainovo panství má ideální polohu, neboť leželo téměř přesně na půl cesty mezi Windsorským hradem a královskými oborami u Easthampstead Parku. Skutečnost však byla odlišná – sídlo Crainova rodu se ztrácelo mezi pahorky a hvozdy a moderní silnice očividně dosud k panství lorda Berkeleyho nedosáhly.

Kočí Benson, který mne vezl, byl pravým synem svého zemitého kraje. Neustále hovořil, povětšinou o koních. Stačil jsem se dozvědět jména všech dostihových i loveckých ořů, které kdy odchoval v konírnách Crainova sídla – těch, kteří byli prodáni do královských stájí, i těch, kteří excelovali v závodech po celé Anglii. Zkrátka jakmile se pan Benson rozpovídal o svém milovaném tématu, nezbyvala mi ani chvíle klidu.

Projeli jsme přes Swinley, podle Crainových slov nejbližší sousední vesnici, ležící pouhých pět mil od jeho domu. Byl to ten nejospalejší zapadákov, jaký si dovedu představit: nízké kamenné chatrče se k sobě choulily jako stádo ovcí a nikde ani stopy po nějakém technickém vybavení. Místní kostelík byl starý a svým vzezřením naléhavě volal po opravě. O vsi samé cosi vypovídal i fakt, že hostinec „U Zeleného muže“ byl větší a notným dílem udržovanější než zmíněný chrám Páně, stojící naproti přes ulici.

Konečně jsme dospěli ke Crainovu sídlu a já jsem zjistil, jak dalece se mé představy o Jamesově domově lišily od reality. Pozve-li vás přítel na víkendovou oslavu ve venkovském sídle, obvykle očekávejte chvíle lenošení na slunci či hraní kriketu na pečlivě sestříhaném

trávníku. Když však náš kočár najel na klesající příjezdovou cestu, nespatriil jsem žádné známky nasvědčující, že by se tu pěstovaly podobné kratochvíle. Úvoz lemovaly prastaré pokroucené stromy podobné sloupořadí směřujícímu k impozantní budově, vystavěné v nesourodém stylu z temně šedého kamene; ze zdí vyhlížela široká černá okna, dělená středovými sloupky. Očekával jsem spíš střízlivé stavení v klasickém slohu, v jakých často žijí potomci starých rodů.

Crainovo sídlo však představovalo podivnou změť architektonických stylů a vypovídalo tak o své dlouhé a bouřlivé historii. Ze stinných říms shlížely omšelé chrlice v podobě mytologických tvorů, jaké by spíš náležely na budovu opatství než k venkovskému domu. Velká vstupní brána byla vystavěna v modernějším stylu, východnímu křídlu však dominovala vysoká okrouhlá věž, hojně porostlá krvavě rudým břečťanem – působila tu značně nepatřičně, jako by ji kdosi odtrhl z nějakého hradu a pak kámen po kameni opět sestavil zde u venkovského sídla.

Neexistoval žádný dobrý důvod, proč by racionálně uvažující muž měl v takové chvíli pociťovat úzkost, já jsem ji však jasně vnímal. Nebe bylo zatažené, jeho šedá barva ladila s kamennými zdmi a ve vzduchu visel ledový chlad; to vše způsobilo, že jsem se otrásl. Ihned jsem si však vyčiniil za svou pošetilost. Jakmile kočár zastavil, vytratily se naštěstí i mé podivné předtuchy.

Sluha otevřel dvířka kočáru a můj pohled padl na samotného Jamese Craina, který sestupoval po schodech sídla, aby mne pozdravil. Paže měl rozpražené a chlapecky se na mne zubil.

„Watson, můj drahý příteli!“ zvolal nadšeně.

Radostně jsem se s ním přivítal a srdečně mu potřásl pravicí. Poté jsem si všiml, že kousek za ním stojí mladá žena, kterou jsem zprvu považoval za služebnou.

Crain postřehl mé zaváhání a hned nás představil. „To je Judith. Věřím, že vás její přítomnost nebude rušit. Judith, seznamte se s doktorem Watsonem.“

„Je mi ctí, že vás poznávám,“ oslovil jsem ji.

Judith přikývla, ve tváři se jí však nepohnul ani sval, jako by byla vytesaná z kamene. Nebýt jejího strnulého výrazu, dalo by se snad o ní říci, že je pohledná. Nedokázal jsem pochopit, proč s ní Crain jedná tak důvěrně – byla stroze oděna, téměř jako guvernanka, a za urozenou dámu jsem ji nepovažoval. Vrhł jsem na Craina tázavý pohled.

„Vidím, že jste od svého slavného přítele pochytil umění dedukce,“ poznamenal James. „Judith je mou společnicí. Má za úkol mne doprovázet pro případ, že by se mnou má drahá matka potřebovala hovořit. To se může přihodit kdykoli a je dobré mít po ruce někoho, kdo je schopen vykládat různá znamení.“

„Ach,“ zdvihł jsem obočí, „tedy spiritistka.“

„Ha! Nač ten tón pochyb ve vašem hlase? Musíme si přece udržovat otevřenou mysl. Pojdte nyní se mnou, uvedu vás do vašeho pokoje a poté bude vhodná chvíle na šálek čaje. Musíte být po cestě vyhladovělý.“

Vešel jsem za Crainem do chladného přítmí budovy a občas se nenápadně ohlédl. Judith nás samozřejmě následovala, byť v uctivé vzdálenosti.

Uvnitř v domě se mi ulevilo, neboť jeho interiér se nesł v mnohem tradičnějším a příjemnějším duchu, než by se zdáło ze zárážející úpravy vnějšku. Prošli jsme přes velkou síň, značně světlou díky velikým oknům – byť se skly dlouho nemytými – a světlíku. Vedlo odsud mnoho dveří, nalevo i napravo byly očividně další místnosti. Cestou vzhůru po elegantním schodišti jsem zahlédl jídelnu, velký salon, pohodlný obývací pokoj a jakýsi předpokoj, vyzdobený množstvím listnatých rostlin. Druhé podlaží lemoval ze tří stran ochoz a do všech směrů vedly další chodby.

„Prostory, v nichž se právě nacházíme, byly přestavěny po hrozném požáru v roce 1775,“ podotkl Crain. „Současnou podobu má sídlo už více než století, otec však této části stále říká *nové křídlo*, stejně jako před ním jeho otec. Musím vás varovat, že dům místy připomíná učiněné bludiště. Ostatní hosté budou ubytováni v západním křídle; po zbytek dne se tu vždy pohybuje služebnictvo,

které chystá vše potřebné. Vy ovšem dostanete pokoj ve východním, rodinném křídle, takže nebudete rušen.“

„To je od vás nesmírně laskavé. Smím se ale zeptat, kam vede tamten průchod?“ pokynul jsem směrem k protilehlé straně ochozu, odkud stoupalo kamenné schodiště k otevřeným, starobyle vyhlížejícím dveřím. Připadalo mi, jako by šlo o vchod do nějaké pevnosti.

„Tam je nejstarší dochovaná část domu – Rudá věž.“

„Asi proto, že je porostlá břečťanem?“

„Inu, dalo by se to tak říci. Dávno ji ovšem neužíváme, už od chvíle, kdy... Chápete, přebýváme tu jen tři. Není to jako za starých časů. Pokud byste měl zájem, mohu vás ubytovat i tam, ačkoliv jde o trochu pochmurné místo a od podlahy táhne.“

„Ne, ne, rozhodně vás nehodlám obtěžovat,“ odvětil jsem snad až příliš rychle. Došlo mi, že si Crain dělá legraci, a za to jsem mu byl v duchu vděčný. Vstup do věže na mne totiž zapůsobil věru podivně, až se mi vzadu na šíji zjezily chloupky. „Nepochybuji, že pokoj, který jste mi připravili, bude vynikající.“

„Připadá mi, že tento muž má *dar vnímání*.“

Překvapeně jsem se otočil – promluvila totiž Judith. Hleděla však mimo mě, nejprve ke schodišti do věže, poté obrátila zraky ke Crainovi. V její tváři se nepohnul ani sval, modré oči jí však zářily zápallem a vnitřní silou.

„Vy jste něco cítila?“ zajímal se Crain.

„Jak sám dobře víte, sire, zesnulí na té věži zanechali své znamení,“ odpověděla dívka. „Váš přítel je rovněž vycítil: proto říkám, že má bezpochyby dar vnímání. Jaké požehnání!“

Crain se doslova rozzářil.

Já jsem se zmohl jen na zdvořilý úsměv. „Říkáte tedy, že v té věži... straší?“

„Původně jsem o tom hovořit nechtěl, ale v zásadě máte pravdu. Říká se, že v těch místech se občas zjevuje duch lady Sybily Crainové. Sám jsem ji nikdy neviděl, na rozdíl od vás dvou ovšem nemám dar vnímání.“

Crain pokračoval chodbou a já jsem jej následoval do svého pokoje. Zmocnila se mne nevysvětlitelná zlá předtucha.

Po chvíli odpočinku jsem se připojil ke Crainovi, protože byl čas na šálek čaje. Občerstvení se podávalo ve velké zimní zahradě v zadní části sídla; byla to moderní, působivá konstrukce ze skla a kovaného železa. Celý prostor tu vyplňovaly exotické rostliny. „Většinu z nich mi daroval sir Thomas,“ vysvětlil mi Crain. Napadlo mne, že o slunných dnech tu musí být opravdu krásně, nyní se však bohužel otevřela nebesa a dubnový déšť zabušil na železné okenice s intenzitou bouřlivého aplausu ve velkém divadle.

„Lord Berkeley se k nám připojí později?“ otázal jsem se, abych přerušil nepříjemné ticho.

„Odjel se správcem sídla,“ odpověděl Crain a ve tváři se mu zjevil náznak úlevy. „Když se ukázalo, že nás čeká takové počasí, nabídl jsem mu, že se vydám na cestu místo něj. Nechtěl však o tom ani slyšet. I tak by se měl zanedlouho vrátit. Poslední dobou se nejraději zdržuje ve společnosti knih, na večeri se k nám ovšem připojí.“

Původně jsem doufal, že se nám s Crainem naskytne nejedna příležitost k rozhovoru v lehčím tónu, při jakém se nejlépe navazuje na společné zážitky ze starých časů. Všudypřítomná Judith nám však takový kontakt notně ztěžovala. Seděla vždy v uctivé vzdálenosti, do hovoru se nezapojovala, zůstávala ale na doslech. Kdykoli se Crain zmínil o Mary, zmocňoval se mě nepříjemný pocit, jako by ta mladá žena v rohu špehovala. Snad jsem jí ale křivdil, neboť pokaždé když jsem pohlédl jejím směrem, byla očividně naplno zabraná do svého vyšívání či čtení. Vzpomínky na Mary, které jsem uchovával ve svém nitru a tak rád bych je býval sdílel se svým přítelem, však nebyly pro uši spiritistky. Přiznávám se, nevěřil jsem těmto lidem. Nemohl jsem si být jistý, že jsou všichni stejně špatní jako ti, s nimiž jsem měl tu čest v Blackheathu, nehodlal jsem to však riskovat.

„Pomohlo by vám, kdybyste se trochu víc otevřel,“ pravil po chvíli Crain. Nemyslím, že by pochopil pravý důvod mého rezervovaného postoje. „Otevřel ohledně Mary,“ dodal. „Naučil jsem se, že hovořit o těch, které jsme ztratili, prospívá duševnímu zdraví.“

„Prosím, Craine, nepovažujte mne v této věci za nějakého necitu,“ opáčil jsem. „Ujišťuji vás, že opak je pravdou. Čas žalu však minul. Oplakal jsem Mary, nyní však hledím do budoucnosti. Nic jiného nám přece nezbyvá.“

Crain sklopil zraky a usrkl ze svého šálku čaje. Judith otočila stránku v knize.

„Ach, tohle je jistě doktor Watson!“

Neslyšel jsem nikoho vstoupit. Při zvuku ženského hlasu jsem se otočil a očekával, že spatřím Jamesovu sestru. Namísto ní se objevila pozoruhodná žena ve věku asi padesáti let, která na mne zapůsobila jako zjevení: byla oděna do černých krepových šatů s vysokým límcem, díky nimž vynikla její bledá tvář, ještě zvýrazněná černými vlasy. Za ní, hned u dveří, stál vysoký mohutný muž podobného věku. Měl neupravený vous a celkově působil příliš ošuntěle, než aby mohl být sloužícím v Crainově sídle.

Ihned jsem vstal a žena mi podala útlou ruku, poněkud nezvykle ukrytou v křádkové rukavici.

„Watson, seznámte se s madam Farrovou,“ vstal rovněž Crain.

„Mnoho jsem o vás slyšela,“ pronesla žena hlasem, jenž se vyznačoval podivným přízvukem, odolávajícím veškerým mým snahám o identifikaci. Její tenké rty se prohnuly v úsměvu, který by snad působil vřele a upřímně, nebýt chladu v jejích temných očích.

„Doufám, že se o mně nepovídá nic špatného,“ odpověděl jsem v žertu.

Madam Farrová naklonila hlavu ke straně, jako by mi nerozuměla. „Truchlíte.“ Nešlo o otázku.

Pohlédl jsem na Craina a odvětil: „Prožil jsem chvíle žalu, ale už jsou pryč. Nyní chápu, že čas je velký lékař.“

„Ach tak. Lékaři, uzdrav sám sebe. Věřte mi však, doktore, povím-li vám, co jsem sama prožila: odložit žal znamená popřít jej. Popření pak vede k zapomnění. Chcete snad zapomenout na svou ženu?“

Nadechl jsem se. Připadalo mi, že mne sem Crain pozval právě kvůli tomuto představení, pořádanému jeho novými přáteli, a cítil jsem se jako v pasti.

„Madam, nic nemůže být vzdálenější pravdě. Ctím Mary, a proto žiji takový život, aby na mne mohla být hrdá.“ Zahlédl jsem snad při vyslovení jména své ženy na tenkých rtech madam Farrové slabý úsměv? Tuto informaci už bezpochyby získala od Craina, pokud ne přímo z mých příběhů, které vyšly tiskem. Náhle mi však připadalo, jako bych se jí svěřil s jakousi svou slabostí, či snad jako by šlo o první z řady omylů, jimiž spiritistům mimoděk poskytnu páky, které budou s to nasadit proti mně.

„My neurážíme mrtvé,“ pronesla ta žena, „právě naopak. Oni s námi však stále přebývají, doktore Watsone. Můžeme se rozhodnout popřít tuto pravdu a ignorovat zprávy, které se nám snaží sdělit. Nebo si můžeme uchovat otevřenou mysl a naslouchat.“

„I kdyby tomu tak bylo, já osobně věřím, že musíme hledět do vlastní budoucnosti a neprodlévat přespříliš v čase, který minul.“

Madam Farrová postoupila o krok blíže a pohled jejích temných očí se zabodl do mých; než jsem stačil zareagovat, uchopila mne za obě ruce. „A jaká je to budoucnost, doktore Watsone? Cítím, že budete muset učinit závažné rozhodnutí.“

„Závažné?“ zdvihl jsem obočí. Nenapadlo mne, že by mohla mít na mysli cokoli jiného než mé úvahy, zda mám prodat lékařskou praxi, či nikoli. „Nepovažuji je za tak složité.“

„Ach tak. Pro někoho jiného by však složitým být mohlo?“

Copak mi opět něco uklouzlo? Naznačil jsem snad svými slovy, že je zainteresována ještě další strana? Nebo se o řečeném dilematu ještě před mým příjezdem zkrátka zmínil Crain?

„To snad ano, madam,“ odpověděl jsem, „třebaže o tom pochybuji.“

„Váš přítel. Slavný přítel, vzbuzující respekt,“ pronesla madam Farrová.

„To přece není žádné tajemství,“ ohradil jsem se a cítil, že mne ta hra už začíná unavovat. Mluvila samozřejmě o Holmesovi, já jsem byl však při mnoha příležitostech svědkem neskonale působivějších dedukcí, k nimž Holmes nepotřeboval duchovního rádce ani křišťálovou kouli.

„Měla bych vás, doktore, varovat. Žádost vašeho přítele má zcela sobecké motivy. Upadnete-li do starého životního stylu, nijak vám to neprospěje – ano, dokonce to pro vás může představovat jisté nebezpečí. Někdy je nejtěžší vydat se cestou, po níž musíme kráčet sami, jen taková stezka nás však zavede ke kýženému pokladu. Takové je mé poznání a já nepochybuji, že přišlo přímo od Mary.“

„Od Mary?“ zamračil jsem se. „Mary je mrtvá a už mi nemůže dávat rady.“

„Skutečně? Jako všichni lidé přece věříte, že naši zesnulí odešli, zapomenuti však nejsou. Jakmile však přijmete, že jsou skutečně mimo náš dosah, začnete na ně zapomínat, ať už se tomu bráníte sebevíc. Dny míjejí a pro vás je stále těžší vybavit si podobu její tváře. Já ji však vidím jasně, doktore. Takový je můj dar. Věřím totiž, že naši mrtví neodcházejí a zapomenutí jim nemusí hrozit. Mohou s námi přebývat, dovolíme-li jim to. Můžeme s nimi mluvit. A někteří – nadaní *darem vnímání* – se jich mohou dokonce dotknout. Co byste dal za možnost pohladit ještě jednou svou ženu po jejich bledých tvářích a uchopit její křehké ručky do svých dlaní?“

V té chvíli jsem se vyškubl ze sevření jejích prstů. Spiritistka dobře věděla, co říci. Copak jsem svou ženu nepopsal týmiž slovy už před lety v jednom z příběhů? Jak do toho však zapadá Crain? Kolik prozradil madam Farrové o mém osobním životě? Či kolik případně vyslechla Judith? Takové myšlenky bylo ale třeba zapudit. Nepochyboval jsem totiž, že Crain by mi nic zlého záměrně nezpůsobil.

„A kdo je tohle?“ otázal jsem se a pokynul k muži u dveří. „Mám dojem, že jsme nebyli představeni.“

„To je Simon,“ odpověděla madam Farrová, „můj asistent a pomocník. Dodává mi mnoho sil. Nesuďte jej příliš příkře – moc toho nenamluví, o to pozorněji však naslouchám, když už něco pronese. Simone, můžeš odejít,“ pokynula muži, který se beze slova otočil a odcházel. Dlouhé údy jej nesly v podivném postoji, přece se však pohyboval tiše jako myška.

„Rád bych se nyní omluvil,“ řekl jsem. Zmocňovala se mne rozmrzelost, nepřipadalo mi však vhodné urazit hned po příjezdu hostitele nadměrnou upřímností, která se mi už už drala na jazyk.

„Ach, cítíte se kvůli mně nepříjemně!“ odtušila madam Farrová. „Jsem to tedy já, kdo se musí omluvit, doktore Watsone. Neměla jsem v úmyslu rozjitřit vaše city – to jen síla víry vede má slova i mé činy. Doufám, že dřív, než uzavřeme toto víkendové setkání, budete mne považovat za přítele. Prozatím vás však nechám s jeho lordstvem o samotě.“

„Ne zcela o samotě,“ neodpustil jsem si a pohlédl na Judith, která hned odvrátila oči a předstírala, že nám nevěnuje ani za mák pozornosti.

„Věřte, že v tom není rozdíl,“ usmála se madam Farrová.

„No tak, Watsone,“ řekl Crain, „dopijte svůj čaj – o všech těchto věcech si pohovoříme později.“

„Pevně doufám, že nikoli,“ zazvučel místností nový hlas a tentokrát jsem spatřil půvabně oděnou mladou dámu v doprovodu pečlivě upravené komorné. Její hlas zněl melodicky a rysy její tváře byly jemné a blede jako papír. Kaštanové vlasy jí však zářily jako leštěná měď, neboť na ně právě v okamžiku, kdy vkročila do místnosti, dopadl osamělý paprsek podvečerního slunce. Kráčela pomalu, drobnými krůčky a minula madam Farrovou, jako by tu spiritistka vůbec nebyla. Poté mne pozdravila jako váženého rodinného přítele. „Jak se vám daří, doktore Watsone? Velmi lituji, že jsme se nepoznali dříve.“

„Má sestra Esther,“ ozval se Crain.

„Lady Esther,“ uklonil jsem se, „konečně se setkáváme. Váš bratr mi o vás mnoho vyprávěl.“

„To se vsadím. Předpokládám, že mne popsal jako nudnou a přízemní bytost, protože nehodlám plýtvat časem na jeho bláznivé hry s klepajícím stolkem. Je to strašidelné, nemyslíte? Ach, odpusťte, madam Farrová, nevšimla jsem si vás. Doufám, že se vám daří dobře.“

Madam Farrová se chladně usmála a s lehkou úklonou ustoupila o krok. Neřekla ani slovo, avšak jedovatý pohled, který vrhla na lady Esther, byl více než výmluvný. Pokud jej Esther postřehla, nedala to najevo. Vřelost úsměvu lady Esther i lehkost jejího tónu jako by zahlnaly vše temné – madam Farrovou nevyjímaje. Spiritistka se omluvila a bez dalšího slova se vytratila z místnosti.

„Musím říci, že od Jamese bylo zkrátka neodpuštělné, jak dlouho mu trvalo, než vás pozval,“ pokračovala Esther. „Jistě vám řekl, že jsem četla všechny vaše příběhy.“

„Mám dojem, že se o tom zmínil, lady Esther.“

„Předpokládám, že už vás musí unavovat, jak se vás lidé neustále ptají na jedno a totéž; musíme si však promluvit o Sherlocku Holmesovi. Napíšete někdy, co prožil po svém osudovém střetnutí s tím odporným Moriartym? Jistě nejsem sama, kdo by se moc rád dozvěděl, co se mu tehdy přihodilo.“

„Ani v nejmenším mne takový dotaz neunavuje, drahá lady,“ odvětil jsem, zcela okouzlen jejím vystupováním. „Holmes je nekoněčná studnice inspirace, fascinace a občas i mrzutostí – nikdo o něm ale nemůže říci, že by byl únavný, či dokonce nudný. Co se však týká událostí po jeho zmizení, zůstává neobvykle mlčenlivý. Nepochybuji ovšem, že mi Holmes nebude nevyčítat, prozradím-li vám pár střípků z toho, co vím. Musím vás samozřejmě požádat o slib, že si je necháte jen pro sebe.“

„To je od vás nesmírně laskavé, doktore Watsone. Máte mé slovo, že si vaše tajemství vezmu do hrobu.“

Crain zívla a protáhl se, čímž si od své sestry vysloužil rozesmátý pohled. Mrkl na ni: „Kampak se zatoulal tvůj snoubenec?“

„Jistě se co nevidět ukáže,“ odpověděla lady.

Její komorná oprášila křeslo; překvapilo mě, že hned nato pokročila ke své paní, jako by jí hodlala pomáhat.

„Nepřeháněj to, Sally,“ vyčínila jí lady Esther, přesto však služebně povolila, aby ji lehce uchopila za paži, když usedala. Esther byla štíhlá mladá dáma jemných rysů i postavy a mě v té chvíli napadlo, že nehledě na její energické vystupování a veselou, lehkou konverzaci

snad trpí nějakou chorobou. Lady Esther se obrátila k Judith, která se zdála být zcela zabraná do své knihy. „Připadá mi, Judith, že tvá paní odešla. Měla bys ji raději následovat.“

Judith se zarazila a vzhlédla; nikoli ovšem k Esther, ale ke Crainovi, který zaváhal a pokyn své sestry nepotvrdil.

„Ach, Jamesi, pro rány boží,“ zavrtěla hlavou Esther. „Cožpak si nemůžeme užít ani půl hodiny klidu? Mamá se k nám jistě na čaj nepřidá.“

Crain při té zlehčující poznámce zrudl – bylo očividné, že Esther se na rozdíl od svého bratra již se smrtí matky vyrovnala. Pochopil jsem, že stejně jako já je z těch, kdo hledají útěchu raději v budoucnosti než v minulosti.

Crain nakonec ustoupil. Pokynul Judith, která vstala a zaklapla knihu. Sally, poslušna neviditelného znamení od své paní, Judith doprovodila, téměř jako by ji vyváděla z místnosti. Judith kráčela s hlavou pokorně skloněnou a očima upřenýma na podlahu, takže téměř vrazila do vysokého muže, který se právě objevil ve dveřích. Neušlo mi, že si příchozí vyměnil se služebnou lady Esther tázavý pohled a teprve poté vkročil do zimní zahrady.

„Melville, tady jste,“ pokývl Crain a v jeho hlase jsem rozeznal lehký tón úlevy. Napadlo mne, kolik mezi ním a Esther asi propuklo rozepří, způsobených snad opakovanými neshodami ohledně Judith.

Pozdravil jsem Estheřina snoubence, odpověděl mi však jen krátce a úsečně. Ihned mi došlo, co měl Crain na mysli, když ještě v Londýně prohlásil, že je Melville upjatý. Byl vysoký, elegantní, s pohlednou, avšak trochu koženou tváří. V bystrých šedých očích mu plál pohled, jímž mi připomněl Holmese – jako by zkoumal každý aspekt chování druhých a snad pátral po skrytých významech či slabostech. Nepochybně šlo o důsledek Melvillova povolání, byl totiž významný advokát; když jsme si však potřásli rukou, měl jsem pocit, jako bych náhle stanul před soudem.

„Také jste dnes přijel z Londýna?“ zahájil jsem zdvořilostní rozhovor.

„Už ve čtvrtek. Byla to únavná cesta.“

„Melville,“ podotkl Crain, „vy se dnes tváříte nějak zasmušile. Děje se něco?“

„Ne, nikoli,“ odpověděl advokát nepřítomně, „jen nějaké pracovní záležitosti, které jsem musel dokončit. Šlo o vážnou věc, ale už je vše hotovo.“

„Výborně, Geoffrey,“ usmála se Esther, „takže si s námi můžeš dát čaj a zapudit ty chmury ze své tváře. Jinak si doktor Watson začne myslet, že jsi nudný patron.“

„Milá sestro,“ pravil Crain, dříve než jsme já nebo Melville mohli cokoli říci, „připadá mi, že se dnes cítíš neobvykle dobře. Nepletu se, že se ti vrací zdraví?“

„Máš pravdu, Jamesi, je mi mnohem lépe.“

„Poslední dobou jí zdraví moc nesloužilo,“ obrátil se ke mně Crain. „Podívejte se, jak zhubla! Snad byste ji mohl prohlédnout? Nikdy není na škodu vyslechnout si více názorů, znáte to.“

„Inu... jsem vám k službám, lady Esther.“ Vždy mi bylo protivné, když po mně někdo chtěl, abych hodnotil diagnózu či způsob léčby stanovený některým z mých kolegů lékařů. Crainova zmínka o dalších názorech však bezpochyby mířila právě tímto směrem.

„To rozhodně není zapotřebí,“ vyštěkl Melville snad až příliš neomaleně. „Esther navštívila jednoho z nejlepších londýnských lékařů a rychle se zotavuje.“

„Vždyť šlo jen o pouhé nachlazení,“ namítla Esther. „Skutečně bych si přála, pánové, abyste kolem toho přestali dělat takový povyk. Pojdme si raději najít nějakou zábavu. Nezlepší-li se počasí, můžeme si dát třeba partičku bridže. Do večere zbývá spousta času.“

Všichni jsme se shodli, že to je dobrý nápad, a Crain se hned vydal pro balíček karet.

„Poté nás čeká malá rodinná večeře, doktore Watsone,“ obrátila se ke mně Esther. „Věřím, že pro jednu dokážeme přimět i otce, aby na chvíli opustil svou pracovnu.“

„A co... *ostatní* přátelé vašeho bratra? Připojí se k nám?“ odvážil jsem se zeptat.

„Ach? Aha, tihle. Judith s námi zasedne ke stolu, tím jsem si jistá – poslední dobou je jako Jamesův stín. Víte, on vůbec nevnímá, jak nývě pohledy na něj ta dívka vrhá; což je ostatně pro vás muže typické. A co se týče madam Farrové... bude nám dělat společnost zítra a já silně pochybuji, že by ji otec vystál dvakrát v jediném týdnu. Nejspíš bude tedy večerět s tím čahounem Simonem. Vždyť jsou si podobní jako vejce vejci.“

„Nemohu se zbavit dojmu, že z místních spiritistů nejste zrovna nadšená.“

„Připadá mi, že ani vy ne,“ odvětila Esther.

Pokrčil jsem rameny a k věci se raději nevyjadřoval; nijak jsem se netoužil octnout v ošidné pozici ve sporu mezi Crainem a jeho sestrou.

Melville na mne upřel vážný pohled a pravil: „Esther toleruje ve svém domě tyto ‚spiritisty‘, protože je laskavá a má sklony k dobročinnosti.“

„Mám za to, pane, že vy tyto tendence nesdílíte?“ otázal jsem se, poněkud zaskočen úsečností, s jakou Geoffrey Melville jednal ve společnosti cizích hostů.

„Právě tak. Až s Esther vstoupíme do manželství, bohudíky nebudeme potřebovat bohatství Crainova rodu. Je nad slunce jasné, že právě na ně má políčeno madam Farrová.“

Melvillova přímočarost mne doslova šokovala a bylo vidět, že ani lady Esther není nadšená způsoby svého snoubence. Přece mi však hlavou blesklo podezření, že Melville může mít naprostou pravdu. I mne samotného už cosi podobného napadlo; navíc bylo zřejmé, že James Crain je nyní duševně velmi zranitelný a pro bezohledné manipulátory představuje snadnou kořist.

DUCHOVÉ MINULOSTI

K neskrývanému zklamání lady Esther se k nám madam Farrová připojila ve chvíli, kdy jsme se chystali k večeři. S výjimkou Craina uvítali všichni její přítomnost s podobným „nadšením“, jako by mezi nás zavítalo strašidlo.

Spiritistka přišla právě ve chvíli, kdy na mě lady Esther naléhala, abych jí vyprávěl příběhy o Sherlocku Holmesovi. Madam Farrová se ovšem opět zjevila celá v černém, s hlavou povýšeně vztyčenou nad vysokým, stojatým límcem a její černé oči si nás zkoumavě měřily. Konverzace rázem povadla, Crain totiž očividně netoužil po ničem jiném než po pozornosti madam Farrové.

Poslední ze všech přišel samotný lord Berkeley. Pokud jsem kdy viděl muže s aureolou přísného starého patriarchy, byl to on. Ač na něj bezpochyby doléhala léta, jež zpomalila a znejistěla i jeho krok, stále z něj vyzařovala síla. Byl to robustní muž s ostře řezanými rysy, jehož senátorskou hlavu korunovala temně šedá kštica, připomínající bouřlivá oblaka kolem skalních vrcholů. Pokynul každému z nás kromě madam Farrové; jejím směrem ani nepohlédl. Jako jediný cizí host jsem byl představen a lord Berkeley mi pevně stiskl ruku. S příchodem pána domu ohlásil komorník počátek večeře a uvedl nás do jídelny. Vládla tu atmosféra ne nepodobná spiritistické seanci: místnost byla spoře osvětlená, skromně vybavená a bylo tu chladno.

„Cítíte se už lépe, papá?“ zeptala se lady Esther svého otce, když jsme usedli.

„Je to lepší, má drahá,“ odvětil lord a jeho hlas zazněl jako vzdálené hřmění. „Potíže se srdcem, doktore,“ obrátil se nato ke mně. „Lékaři do mě sypou tolik zatracených prášků, až se divím, že při chůzi nechrástím.“

„Je mi líto, že máte takové trápení, lorde Berkeley. Pokud bych pro vás mohl cokoli udělat... jsem vám k dispozici.“